

Sygn. akt IV C 1310/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie IV Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Andrzej Sterkowicz
Protokolant:	sekretarz sądowy Edyta Prządka

po rozpoznaniu w dniu 11 maja 2016 r. na rozprawie w Warszawie

sprawy z powództwa B. B., J. W. (1)

przeciwko (...) S.A. V. (...) w W.

o odszkodowanie

1. Zasądza od strony pozwanej (...) S.A. V. (...) w W. na rzecz powódki B. B. kwotę 36.036,68 zł (trzydzieści sześć tysięcy trzydzieści sześć złotych i sześćdziesiąt osiem groszy);
2. w pozostałym zakresie powództwo powódki B. B. oddala;
3. oddala w całości powództwo powoda J. W. (1);
4. zasądza od powodów B. B. i J. W. (1) od każdego z nich na rzecz strony pozwanej (...) S.A. V. (...) w W. z kwotą 1.217 zł (jeden tysiąc dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
5. odstępuje od obciążania powodów B. B. i J. W. (1) obowiązkiem ponoszenia kosztów postępowania należnych Skarbowi Państwa i powstałych w związku z postępowaniem i w tym zakresie kosztami w całości obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IV C 1310/12

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 11 września 2012 r. (data stempla pocztowego) powodowie B. B. oraz J. W. (1) wnieśli o zasądzenie przez Sąd od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. Departament Likwidacji Szkód na rzecz powódki B. B. kwoty 120 000 zł (sto dwadzieścia tysięcy złotych) tytułem zadośćuczynienia oraz 24 023,78 zł (dwadzieścia cztery tysiące i dwadzieścia trzy złote 78/100) tytułem odszkodowania, zaś na rzecz J. W. (1) kwoty 40 000 zł (czterdzieści tysięcy złotych) tytułem zadośćuczynienia oraz 13 200 zł (trzynaście tysięcy dwieście złotych) odszkodowania, a także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów zwrot kosztów postępowania, w tym także zwrot kosztów zastępstwa procesowego, według norm przewidzianych.

W uzasadnieniu pozwu powodowie wskazali, że 21 lutego 2011 r. uczestniczyli w wypadku komunikacyjnym, którego sprawca J. W. (2) był objęty ochroną ubezpieczeniową w zakresie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego.

Powodowie wskazali także, że w wyniku wypadku B. B. doznała wiele obrażeń ciała, przez co straciła ruchomość w stawie barkowym. Powodowie wskazali również, że powódka B. B. po wypadku wciąż ucześnieca na rehabilitację, zaś do dnia złożenia pozwu powódka B. B. ciągle odczuwa skutki wypadku. Powodowie wskazali także, że w wyniku wypadku powódka B. B. straciła pracę oraz zaczęła odczuwać zaburzenia o charakterze depresyjnym. Ponadto powodowie wskazali również, że w wyniku wypadku powód J. W. (1) doznał uszkodzenia tkanki miękkiej dłoni oraz łokcia prawego, do którego leczenia konieczny był zabieg chirurgiczny.

Powodowie wskazali, że po wypadku komunikacyjnym zgłosili szkodę pozwanemu, który w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił powódce B. B. kwotę 6000 zł tytułem zadośćuczynienia, zaś powodowi J. W. (1) odmówił wypłaty jakiegokolwiek kwoty powołując się na fakt, że powód J. W. (1) nie przedłożył jakichkolwiek dokumentów, z których wynikałoby że pogorszenie się stanu zdrowia powoda J. W. (1) miało jakikolwiek związek z wypadkiem komunikacyjnym z dnia 21 lutego 2011 r. (pозew k.4-7).

W odpowiedzi na pozew wniesionej 13 listopada 2012 r. (data stempla pocztowego) pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powodów na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przewidzianych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany potwierdził, że w dniu wypadku, w którym uczestniczyli powodowie ze sprawcą wypadku łączyła go umowa, którego przedmiotem było objęcie sprawcy wypadku ochroną ubezpieczeniową od odpowiedzialności cywilnej. Pozwany wskazał, że po zgłoszeniu im przez powodów szkody wypłacił powódce B. B. kwotę 7500 zł tytułem zadośćuczynienia, a nie zaś jak twierdzą powodowie 6000 zł. W ocenie pozwanego leczenie, któremu poddała się powódka B. B. nie ma związku z wypadkiem, jak też powódka B. B. nie wykazała, że doznane przez nią urazy, ból oraz cierpienie uzasadniają przyznanie powódce B. B. zadośćuczynienia w łącznej wysokości 127 500 zł.

W ocenie pozwanego powodowie nie wykazali także, że zachodzi jakikolwiek związek przyczynowy pomiędzy zgłoszonymi w pozwie urazami powoda J. W. (1), a wypadkiem drogowym z dnia 21 lutego 2011 r., wobec czego zdaniem pozwanego nie zachodzą jakiegokolwiek przesłanki, które uzasadniałyby wypłacenie powódce J. W. (1) zadośćuczynienia lub odszkodowania (odpowiedź na pozew k.64-76).

Pismem procesowym z dnia 30 listopada 2012 r. (data stempla pocztowego) powodowie zmodyfikowali powództwo w ten sposób, iż wnieśli o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki B. B. kwoty 12 463,30 zł tytułem odszkodowania (pismo procesowe strony powodowej k.101-106).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 21 lutego 2011 r. w miejscowości W. G. doszło do wypadku komunikacyjnego. W wypadku tym uczestniczyli B. B., J. W. (1) oraz sprawca wypadku J. W. (2) (okoliczność bezsporna).

Po wypadku B. B. została przewieziona na Izbę Przyjęć Szpitala (...). Dnia 7 marca 2011 r. B. B. przeszła zabieg operacyjny, który polegał na stabilizacji obojczyka prawego. Dnia 4 października 2012 r. powódka poddała się drugiemu zabiegowi operacyjnemu, którego celem było usunięcia zespolenia z obojczyka prawego (dowód: karta informacyjna leczenia szpitalnego k.44-45; karta informacyjna leczenia szpitalnego k.46; karta informacyjna leczenia szpitalnego k.114).

Po wypadku oraz przebytych operacjach B. B. zaczęła przyjmować leki przeciwbólowe, czego wcześniej nie robiła (dowód: karta informacyjna leczenia szpitalnego k.114; zeznania powódki B. B. na rozprawie w dniu 3 marca 2014 r. k. 371-373; zeznania powódki B. B. na rozprawie w dniu 11 maja 2016 r. k.512).

Po wypadku oraz przebytych operacjach B. B. oraz J. W. (1) na pewien czas przeprowadzili się do rodziców B. B., którzy pomagali im w codziennych czynnościach (dowód: zeznania świadka A. B. z dnia 5 listopada 2013 r. k.309-313; zeznania świadka I. K. z dnia 5 listopada 2013 r. k.314-318; zeznania powódki B. B. na rozprawie w dniu 11 maja 2016 r. k.512).

W dniu wypadku J. W. (2) był objęty ochroną ubezpieczeniową w zakresie odpowiedzialności cywilnej przez (...) S.A. z siedzibą w W. (okoliczność bezsporna).

Po wypadku komunikacyjnym, który miał miejsca 21 lutego 2011 r. B. B. oraz J. W. (1) zgłosili szkodę do (...) S.A. z siedzibą w W. (okoliczność bezsporna).

Po zgłoszeniu szkody (...) S.A. z siedzibą w W. uznał swoją odpowiedzialność za skutki wypadku wobec poszkodowanej B. B.. (...) S.A. z siedzibą w W. wskazał, że w oparciu o zgromadzoną dokumentację medyczną oraz opinię medyczną w zakresie skutków wypadku na przyszłość ustalił, że B. B. doznała złamania obojczyka prawego oraz stłuczenia klatki piersiowej. (...) S.A. z siedzibą w W. opierając się na rozmiarze doznanej przez B. B. krzywdy, stopnia jej natężeń oraz długotrwałości cierpień fizycznych i psychicznych, pobycie B. B. w szpitalu, przebytych przez B. B. zabiegów operacyjnych, ogólnej niezdolności fizycznej i psychicznej oraz wiekowi poszkodowanej B. B. doszedł do wniosku, że łączna kwota 7500 zł będzie odpowiednią kwotą zadośćuczynienia dla B. B. za krzywdę, której doznała po wypadku z dnia 21 lutego 2011 r. W zakresie zwrotu kosztów leczenia (...) S.A. z siedzibą w W. odmówił B. B. wypłaty odszkodowania, ponieważ w jego ocenie samo dostarczenie kopii dokumentacji medycznej potwierdzającej prywatne leczenie nie było równoznaczne z wniesieniem przez powódkę żądania zwrotu poniesionych kosztów leczenia (dowód: pismo datowane na dzień 26 maja 2011 r. k.91-92; pismo datowane na dzień 5 lipca 2011 r. k.93-94; operat szkody k.95; operat szkody k.96).

Po zgłoszeniu szkody komunikacyjnej (...) S.A. z siedzibą w W. nie uznał swojej odpowiedzialności za skutki wypadku komunikacyjnego z dnia 21 lutego 2011 r. wobec J. W. (1). W uzasadnieniu swojej decyzji (...) S.A. z siedzibą w W. wskazał, że nie dostrzega związku przyczynowego pomiędzy pogorszeniem się stanu zdrowia J. W. (1), a wypadkiem komunikacyjnym z dnia 21 lutego 2011 r.. (...) S.A. z siedzibą w W. podkreśliło, że o braku ww. związku przyczynowego świadczy chociażby fakt, że pierwsza pomoc medyczna została udzielona J. W. (1) dopiero po upływie 10 dni od wypadku (dowód: pismo datowane na dzień 26 maja 2011 r. k.89-90).

B. B. od 27 lutego 2008 r. do 7 grudnia 2011 r. była zatrudniona w Pracowni (...) przy ul. (...) w U. w pełnym wymiarze czasu pracy, na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, na stanowisku technik elektroradiologii, za co od marca 2010 r. do grudnia 2010 r. otrzymała łączny dochód w wysokości 20 206,12 zł. Jako podstawę prawną rozwiązania umowy o pracę B. B. pracodawca podał art. 30 § 1 pkt. 3 kodeksu pracy w zw. z art. 53 § 1 pkt 1 ppkt. b kodeksu pracy. Od marca 2010 r. do grudnia 2010 r. B. B. pracowała także w (...) Przychodni (...) w C. na podstawie umowy zlecenia, za co otrzymała łączny dochód w wysokości 3817,66 zł netto (dowód: zaświadczenie o dochodach k.32; zaświadczenie k.33; świadectwo pracy k.107).

Po utracie pracy w Pracowni (...) oraz (...) Przychodni (...) w C. B. B. przez 3 miesiące pracowała jako recepcjonistka w hotelu miejskim, jednakże ten stosunek pracy uległ rozwiązaniu (dowód: zeznania świadka A. B. z dnia 5 listopada 2013 r. k.309-313; zeznania świadka I. K. z dnia 5 listopada 2013 r. k.314-318; zeznania B. B. na rozprawie w dniu 13 marca 2014 r. k. 371-373; zeznania B. B. na rozprawie w dniu 11 maja 2016 r. k.512).

Przed wypadkiem J. W. (1) był osobą bezrobotną bez prawa do zasiłku. J. W. (1) utrzymywał się on z oszczędności, które poczynił podczas pracy zarobkowej poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej (dowód: zeznania świadka A. B. z dnia 5 listopada 2013 r. k.309-313; zeznania powoda J. W. (1) na rozprawie w dniu 13 marca 2014 r. k.373; zeznania powoda J. W. (1) na rozprawie w dniu 11 maja 2016 r. k.512-513).

Po wypadku komunikacyjnym w dniu 21 lutego 2011 r. B. B. doznała przejściowych problemów natury psychicznej, w postaci lęku przed podobnym urazem oraz obniżenia ogólnej zdolności do pokonywania trudności życiowych. Stres pourazowy, którego doznała B. B. w wyniku wypadku z dnia 21 lutego 2011 r. negatywnie wiązał się z utratą przez powódkę pracy oraz wynikającą z tego jej trudną sytuacją życiową (dowód: opinia biegłego psychologa z dnia 16 maja 2013 r. k.191).

W wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 21 lutego 2011 r. powódka doznała obrażeń, które skutkowały zanikiem mięśni obręczy barkowej prawem, ograniczeniem odwodzenia oraz doznany bólem. Rokowania co do powrotu stanu B. B. do sprawności sprzed wypadku komunikacyjnego z dnia 21 lutego 2011 r. są niepewne. Po wypadku komunikacyjnym z dnia 21 lutego 2011 r. przez okres 18 miesięcy była niezdolna do pracy. Wypadek komunikacyjny z dnia 21 lutego 2011 r. ograniczył aktywność życiową powódki oraz w lekkim stopniu możliwość codziennego funkcjonowania przez okres kilku miesięcy (dowód: opinia biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii z dnia 11 września 2013 r. k.257-260).

Od 4 roku życia B. B. leczyła się kardiologicznie, jednakże wypadek komunikacyjny nie spowodował pogorszenia się stanu powódki pod tym względem (dowód: zeznania świadka A. B. z dnia 5 listopada 2013 r. k.309-313; zeznania świadka I. K. z dnia 5 listopada 2013 r. k.314-318; opinia biegłego z zakresu chorób wewnętrznych k. 345-346).

Sąd dokonał ustaleń stanu faktycznego na podstawie powołanych wyżej dowodów, w tym załączonych do pism procesowych dokumentów, sporządzonych przez biegłych sądowych opinii w zakresie ich specjalizacji, zeznań świadków, a także zeznań powodów. Wiarygodność i autentyczność dokumentów, w tym również złożonych do akt kserokopii nie budziła wątpliwości Sądu, jak też nie była kwestionowana przez żadną ze stron, dlatego też Sąd mógł oprzeć się na nich, jako dowodach.

Ze względu na fakt, iż do podjęcia rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie potrzebne były wiadomości specjalne, Sąd postanowił dopuścić dowód z opinii biegłych ortepedy, psychologa, kardiologa, neurologa oraz psychiatry. Opinie te zostały sporządzone przez biegłych sądowych w zakresie ich specjalizacji. W ocenie Sądu opinie zostały wykonane przez biegłych sądowych w sposób prawidłowy, rzetelny, fachowy oraz zgodnie ze sztuką wykonywania opinii, dlatego też Sąd oparł się na nich jako dowodach w niniejszej sprawie.

Sąd uwzględnił zeznania świadka A. B. w zakresie tym zakresie, że w wyniku obrażeń doznanych w wypadku komunikacyjnym powódka B. B. doznała obrażeń ciała oraz przebyła dwa zabiegi operacyjne. Sąd uwzględnił zeznania świadka A. B. również w tym zakresie, że powódka B. B. po wypadku zaczęła przyjmować leki przeciwbólowe. Sąd uwzględnił również zeznania świadka A. B. w tym zakresie, że przed wypadkiem powódka była zatrudniona u 2 pracodawców, w wymiarze przekraczającym jeden etat, a także w tym zakresie, że po wypadku z dnia 21 lutego 2011 r. powódka straciła pracę w placówkach medycznych, a także w tym zakresie, że po utracie pracy w placówkach medycznych powódka przez 3 miesiące pracowała jako recepcjonistka w hotelu. Sąd uwzględnił zeznania świadka A. B. również w tym zakresie, że J. W. (1) przez okres około 2 lata przed wypadkiem nie pracował. Sąd uwzględnił zeznania świadka A. B. również w tym zakresie, że powódka od wczesnych lat leczyła się kardiologicznie, a także w tym zakresie, że po wypadku B. B. oraz J. W. (1) przez pewien czas wprowadzili się oraz mieszkali wraz z A. B.. Zeznania świadka A. B. we wskazanym zakresie znajdują odzwierciedlenie w zgromadzonym w sprawie pozostałym materiale dowodowym, przez co są wiarygodne.

Sąd uwzględnił zeznania świadka I. K. w tym zakresie, że powódka od dziecka cierpiała na problemy kardiologiczne. Sąd uwzględnił zeznania świadka I. K. również w tym zakresie, że po wypadku powódka B. B. przeszła dwie operacje obojczyka, a także w tym zakresie, że po wypadku powódka B. B. zaczęła przyjmować leki przeciwbólowe oraz chodzić do psychologa. Sąd uwzględnił zeznania świadka I. K. również w tym zakresie, że po wypadku B. B. oraz J. W. (1) na pewien okres czasu przeprowadzili się do mieszkania rodziców powódki. Sąd uwzględnił zeznania I. K. również w tym zakresie, że powódka B. B. w wyniku wypadku utraciła pracę w przychodniach medycznych a także w tym zakresie, iż po utracie pracy we wskazanych placówkach medycznych powódka podjęła pracę recepcjonistki w hotelu. Ponadto Sąd uwzględnił zeznania świadka I. K. w tym zakresie, że powód J. W. (1) przed wypadkiem był osobą bezrobotną, która nie poszukiwała pracy. Zeznania świadka I. K. we wskazanym zakresie znajdują odzwierciedlenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, przez co są wiarygodne. W pozostałym zakresie Sąd oddalił zeznania świadka I. K., ponieważ nie były one istotne dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Sąd uwzględnił zeznania powódki B. B. w tym zakresie, że dnia 21 lutego 2011 r. ucierpiała w wyniku wypadku komunikacyjnego, kiedy to była pasażerem samochodu osobowego uczestniczącego w wypadku. Sąd uwzględnił

zeznania powódki B. B. także w tym zakresie, iż w wyniku obrażeń doznanych w wypadku przebyła dwie operacje obojczyka. Sąd uwzględnił zeznania powódki B. B. również w tym zakresie, że przed wypadkiem powódka B. B. pracowała w dwóch zakładach pracy, w wymiarze czasu pracy przekraczającym jeden etat, a także w tym zakresie, że po wypadku powódce B. B. została wypowiedziana umowa o pracę. Sąd uwzględnił zeznania powódki B. B. również w tym zakresie, że po wypadku zaczęła przyjmować leki przeciwbólowe oraz nasenne. W pozostałym zakresie Sąd oddalił zeznania powódki B. B., ponieważ nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Sąd uwzględnił zeznania powoda J. W. (1) w nieznacznym tylko zakresie, iż przed wypadkiem powód J. W. (1) przez długi czas pozostawał bez pracy, a także w tej części, że po wypadku J. W. (1) nie potrzebował pomocy osób trzecich. Sąd w pozostałym zakresie pominął zeznania powoda J. W. (1), ponieważ nie były one wiarygodne.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Zgodnie z art. 435 § 1 k.c. prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Według art. 436 § 1 k.c. odpowiedzialność przewidzianą w art. 435 § 1 k.c. ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Jednakże gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny.

Zgodnie z art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wynikłe z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu.

Na podstawie art. 445 § 1 w wypadkach przewidzianych w art. 444 k.c. Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Obecnie obowiązujące przepisy prawa nie regulują kryteriów, na których Sąd powinien lub musi się oprzeć zasądzając zadośćuczynienie pieniężne. Kryteria na których powinien oprzeć się Sąd zasądzając zadośćuczynienie pieniężne zostały szeroko omówione w orzecznictwie Sądu Najwyższego, zgodnie z którym zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie cierpienia osoby poszkodowanej (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2002 r., sygn. akt V CKN 1114/00, LEX nr 56055). Zadośćuczynienie ma na celu kompensatę nie tylko cierpień fizycznych ale również niekorzystnych następstw zdarzenia w sferze psychiki poszkodowanego. Za jedyną przesłankę ustalenia wysokości zadośćuczynienia przyjmuje się rozmiar krzywdy - ma ono na celu przyniesienie poszkodowanemu równowagi emocjonalnej naruszonej przez doznane cierpienia psychiczne (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2011 r., sygn. akt I PK 275/10, LEX nr 1164114). W konsekwencji wysokość zadośćuczynienia oceniana jest zawsze przez Sąd ad casu, przy czym w trakcie dokonywania takiej oceny Sąd ma na względzie w szczególności rodzaj, natężenie i czas trwania cierpień poszkodowanego (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2005 r., sygn. akt I CK 7/05, LEX nr 153254). Zarówno okoliczności wpływające na wysokość zadośćuczynienia, jak też kryteria ich oceny powinny być rozważane indywidualnie w związku z konkretną osobą pokrzywdzonego (Wyrok SN z dnia 26 listopada 2009 r., sygn. akt III CSK 62/09, LEX nr 738354). Zasądzone przez Sąd zadośćuczynienie powinno mieć charakter kompensacyjny, dlatego też nie może być symboliczne. Zasądzone przez Sąd zadośćuczynienie nie może być jednocześnie niewspółmierne do rozmiaru doznanej krzywdy, ponieważ nie spełnia ono roli represyjnej w stosunku do podmiotu odpowiedzialnego za doznaną krzywdę (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2000 r., sygn. akt I CKN 969/98, LEX nr 50824).

Zgodnie z art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę.

Stosownie do treści art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela (art. 822 § 4 k.c.).

Powodowie B. B. oraz J. W. (1) wskazywali, że dochodzą od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. zadośćuczynienia oraz odszkodowania w związku z tym, iż ucierpieli w wypadku komunikacyjnym, którego sprawca był objęty ochroną ubezpieczeniową od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego.

W uzasadnieniu swojego powództwa powodowie wskazali, że w toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił powódce B. B. kwotę 6000 zł tytułem zadośćuczynienia, zaś zarówno B. B., jak i J. W. (1) odmówił wypłaty odszkodowania. Powodowie wskazali w pozwie także, iż powódka B. B. po wypadku straciła pracę, jak też doznała uszczerbku na zdrowiu, ponieważ doznała obrażeń barku. Powodowie wskazali również, że po wypadku w znacznym stopniu spadła ich aktywność życiowa, a także pogorszył się ich stan psychiczny, w związku z czym po wypadku pozostawali pod kontrolą psychologa. Ponadto powodowie wskazali, że po wypadku nie byli w stanie podjąć pracy, jak też przez długi czas nie byli w stanie samodzielnie funkcjonować.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. wskazał, że w związku z wypadkiem wypłacił B. B. łączną kwotę 7500 zł tytułem zadośćuczynienia, nie zaś jak twierdzą powodowie 6000 zł. Zdaniem pozwanego łączna kwota w wysokości 7500 zł była odpowiednią oraz adekwatną kwotą, biorąc pod uwagę stopień krzywdy, której w wyniku wypadku doznała powódka B. B.. Zdaniem pozwanego dochodzona przez powódkę B. B. łączna kwota 127 500 zł tytułem zadośćuczynienia byłaby kwotą nieodpowiednią, biorąc pod uwagę stopień jej krzywdy. W ocenie pozwanego powodowie nie wykazali również, ażeby w niniejszej sprawie zachodziły jakiegokolwiek przesłanki, które uzasadniałyby wypłacenie pozwanemu J. W. (1) zadośćuczynienia oraz odszkodowania.

Należy wskazać, że w wyniku wypadku komunikacyjnego powódka B. B. doznała wielu obrażeń. Najbardziej dotkliwymi obrażeniami, które powódka podczas wypadku było stłuczenie klatki piersiowej oraz uszkodzenie obojczyka. Uszkodzenie obojczyka B. B. było na tyle poważne, że powódka musiała przejść dwie operacje obojczyka. Pierwsza operacja powódki B. B. polegała na stabilizacji obojczyka, zaś celem drugiej operacji powódki było usunięcie śrub z jej obojczyka, które pełniły rolę stabilizatora. Powódka po wypadku zaczęła przyjmować leki przeciwbólowe oraz nasenne. Ponadto po upływie okresu ochronnego jej pracodawca wypowiedział powódce umowę o pracę, przez co przez pewien czas nabyła status osoby bezrobotnej. W dodatku powódka w wyniku wypadku doznała stresu, co stanowczo stwierdził biegły psycholog.

Powołany w toku postępowania ten biegły stwierdził ponadto, że w wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 21 lutego 2011 r. poszkodowana doznała przejściowych problemów natury psychicznej, w postaci lęku przed podobnym urazem oraz obniżenia ogólnej zdolności do pokonywania trudności życiowych, zaś powołany w toku postępowania biegły z zakresu ortopedii i traumatologii stwierdził, że doznane przez poszkodowaną obrażenia skutkowały zanikiem mięśni obręczy barkowej prawej powódki, a także ograniczeniem odwodzenia oraz doznany ból. Biegły sądowy z zakresu ortopedii i traumatologii wskazał również, że wypadek spowodował ograniczenie jej aktywności życiowej. Ponadto biegły sądowy z zakresu ortopedii i traumatologii stwierdził, że wypadek komunikacyjny, który miał miejsce 21 lutego 2011 r. skutkowało powstaniem u powódki 20% trwałego uszczerbku na zdrowiu.

Powołani w toku postępowania biegli sądowi z zakresu kardiologii, neurologii oraz psychiatrii stwierdzili, że wypadek z dnia 21 lutego 2011 r. nie skutkowało powstaniem u powódki B. B. uszczerbku na zdrowia w zakresie ich specjalizacji.

Wobec tego wszystkie ewentualne występujące u powódki schorzenia tego typu nie są wynikiem skutków jej wypadku komunikacyjnego.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności należy stwierdzić, że w istocie wypadek komunikacyjny z dnia 21 lutego 2011 r. spowodował, że powódka B. B. doznała krzywdy, jednakże w ocenie Sądu nie była ona aż tak znacząca, jak twierdzą powodowie.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania zdaniem Sądu kwota 24 000 zł będzie dla powódki B. B. odpowiednią kwotą zadośćuczynienia. Zasadzając tą kwotę Sąd miał na uwadze również fakt, że w toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił powódce łączną kwotę 7500 zł tytułem zadośćuczynienia. W sumie świadczenie z tego tytułu zamyka się w kwocie 31 500 zł, co w oderwaniu do stopnia ustalonej krzywdy przedstawia wartość odpowiednią do stopnia poniesionej krzywdy.

Wobec czego Sąd postanowił zasądzić od pozwanego na rzecz powódki B. B. kwotę 24 000 zł, tytułem zadośćuczynienia, zaś w pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo B. B. w tym zakresie.

Z zaświadczeń o dochodach wystawionych przez pracodawców powódki wynika, że powódka za pracę w Zakładzie (...) oraz w (...) Przychodni (...) od marca 2010 r. do grudnia 2010 r. uzyskała łączny dochód w wysokości 24 023,78 zł. Ponadto powódka oświadczyła, że z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w okresie od marca 2011 r. do grudnia 2011 r. uzyskała jedynie kwotę 13 222,96 zł, wobec czego utraciła zarobek w wysokości 10 800,82 zł. Ponadto powódka wskazała, że w związku z wypadkiem poniosła również koszty lekarstw oraz badań lekarskich 1235, 86 zł.

W wyniku wypadku Zakład Ubezpieczeń Społecznych niewątpliwie wypłacił powódce mniejszą kwotę zasiłku, niż którą powódka otrzymywałaby tytułem wynagrodzenia, gdyby nie doszło do wypadku. Przedstawione przez powódkę rachunki w ocenie Sądu pozostają w związku przyczynowym z wypadkiem.

Wobec powyższego Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 12 036,68 zł tytułem odszkodowania, w tym kwotę 10 800,82 zł tytułem utraconych przez powódkę części zarobków oraz 1235,86 zł tytułem zwrotu poniesionych przez powódkę kosztów związanych z leczeniem następstw wypadku komunikacyjnego z dnia 21 lutego 2011 r. Sąd nie podzielił poglądu powodów, ażeby zgłoszona w toku późniejszego postępowania 426,62 zł pozostawała w związku z wypadkiem, dlatego też w tym zakresie Sąd oddalił powództwo w tej części.

Wobec powyższego Sąd orzekł, jak w punktach 1 i 2 wyroku.

Powodowie nie wykazali, ażeby w wyniku wypadku powód J. W. (1) doznał jakiegokolwiek uszczerbku. Ponadto należy wskazać, że zarówno powołani w toku postępowania świadkowie A. B. oraz I. K., jak też sam powód wskazali, że powód J. W. (1) przez długi czas przed wypadkiem nie pracował. Należy wskazać, że powód okoliczność tę przyznał w złożonym przez siebie zeznaniu. Powód potwierdził także, że po wypadku nie potrzebował pomocy osób trzecich. Sąd zatem nie ustalił, jakoby w wyniku wypadku powód doznał uszczerbku na zdrowiu, czy również doznał jakiegokolwiek innej szkody w związku z zaistniałym wypadkiem z dnia 21 lutego 2011 r.

W związku z tym w ocenie Sądu powodowie nie wykazali, ażeby powód J. W. (1) doznał jakiegokolwiek szkody w wyniku wypadku komunikacyjnego w dniu 21 lutego 2011 r.

Wobec powyższego w ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie zachodziły przesłanki, które uzasadniałyby zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda J. W. (1) jakiegokolwiek kwoty pieniężnej, zarówno tytułem zadośćuczynienia, jak też odszkodowania.

Wobec powyższego Sąd orzekł, jak w punkcie 3 wyroku.

O kosztach procesu w punkcie 4 wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c.

W punkcie 5 wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 108 k.p.c. w zw. z art.113 ust. 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. W ocenie Sądu sytuacja majątkowa powodów nie jest korzystna. Należy podkreślić, że powódka w wyniku wypadku komunikacyjnego w dniu 21 lutego 2011 r. doznała 20% uszczerbku na zdrowiu, jak też w wyniku wypadku wypowiedziano jej umowę o pracę w placówkach medycznych, w których wówczas pracowała. Należy również wskazać, iż obecnie powódka B. B. pracuje na pełen etat, za kwotę minimalnego wynagrodzenia za pracę. W ocenie Sądu wskazane okoliczności stanowią szczególnie uzasadnione okoliczności, które uzasadniają odstąpienie od obciążania strony kosztami postępowania.